

Áfra János

A HIBÁTLAN ARC

Távolságtartó lettél, és hideg.
Tökéletesen fekete szetted kimondottan
erre az alkalomra válogattuk össze
a hagyatékából, melynek legszebb darabjait
mindig is későbbre tartogattad.
Ez volt az utolsó alkalom, hogy megmutasd
a bokáig érő ruhát, a bársonykardigánt,
a lábadra húzott makulátlan kiscipőt,
és a fehéreneműt, legalább az öltöztetőnek.
Így engedtünk földalatti utadra,
egy fellebbenthető kendővel eltakarva,
a lehető legszebben. Ekkorra nem
maradt benned kedvesség, se kedv.
Kifáradt, beesett, hirtelen öreg
arcodon nyoma sem volt az állkapocs
merevségének. Tisztára mosott fogsorod
biztatóan csillogott, hogy a rég nem látott
rokonok és barátok számára a nyitott
koporsós temetésen lehetővé váljon
még egyszer gyönyörködni benned,
vagyis abban, ami maradt a hibátlanságból.
Az arcból, amelynek kifejező fehérsége
újra és újra felkavar majd, amíg képes leszek
magam elé idézni az esküvői képedet,
amin apám sötét öltönye kiemeli a tekinteted.
Sértetlen szimmetriád vajon hová tűnhetett?

Műút, 2022/6.